

The Bird Yellow: «L'amor pot ser una batalla campal»

Entrevistem el compositor, cineasta i dramaturg sobre el nou àlbum, 'Pink Honey Rain'



The Bird Yellow | Pol Rebaque

Gerard Vidal és realment un artista polifacètic. Premiat en la seva faceta com a director cinematogràfic i de dramaturg, ara acaba de publicar el seu segon treball d'estudi: *Pink Honey Rain* (Vida Records, 2022). El disc, set cançons melancòliques que recorren el procés d'una ruptura, cosides amb cura a través d'un pop-rock indie intimista, té a més un germà en forma d'àlbum visual: *I Always Cry For You Like Pink Honey Rain*. En parlem amb l'autor barceloní.

Què representa aquest 'Pink Honey Rain'?

La relació de conceptes és una mica inconscient? Fa uns anys em van regalar un d'aquests jocs d'imants per a la nevera per construir frases i la primera frase que vaig crear va ser "I always cry for you like pink honey rain". En el seu moment no li vaig donar massa voltes, i es va quedar a la nevera un temps. Quan estava buscant títol per a l'àlbum, tenia diverses opcions però no acabava de trobar res que em molés, i de sobte vaig tornar a veure aquesta frase i va haver alguna cosa que em va agradar i em va transmetre un sentiment similar al que em transmetia el disc. Sempre és difícil posar-hi paraules, perquè parlo de sentiments, i aquesta em va semblar una forma poètica de resumir-ho. Llavors, vaig titular el disc *Pink Honey Rain*, i quan vam fer l'àlbum visual, que completava el CD, vam decidir titular-lo amb la frase sencera. Ha sigut curiós perquè amb el temps hi he anat trobant més significats i més relació.

El disc es podria considerar un àlbum conceptual sobre una ruptura?

Sí, suposo que sí. Tot i que per a mi parla més aviat de la postruptura, en realitat. És un disc de comiat. Alguna cançó està més enfocada al fet d'intentar estar bé cadascú per si sol. La veritat és que no vaig escriure les cançons pensant en un àlbum conceptual ni en una història amb principi i final, però sí que té una temàtica comuna.

Les lletres en general són molt poètiques, hi narres escenes i imatges metafòriques.

La veritat és que soc zero conscient de com es veu des de fora. [RIU] Jo crec que hi ha coses que des de fora semblen metafòriques i que, des de dins, no ho són gens, i viceversa. Hi ha coses que òbviament relaciono molt amb la meua vida i coses que he viscut, i d'altres que m'invento. Per a mi les lletres són molt importants i són quasi la meitat de la cançó, i per això també en l'àlbum visual vam voler incloure-les en forma de subtítol, perquè la gent ho pogués anar llegint, perquè jo sempre ho agraeixo: m'interessa molt què diu una cançó.



The Bird Yellow Foto: Pol Rebaque

A l'hora de compondre, doncs, prima més la lletra que la melodia?

Una mica de tot. Normalment, ve junt: estic provant amb la guitarra o amb el piano, fent una mena de *song-ish* [RIU]: inventant paraules i fent veure què dius alguna cosa. I llavors, de sobte, hi ha alguna frase que surt, o una paraula que té alguna cosa que t'agrada, encara que no sàpigues de què estàs parlant, i a poc a poc vas cavant, i aleshores descobreixes què estàs dient. Com si no ho fessis tu [RIU]. En aquest disc ho he fet així, però en altres ocasions he tingut lletres prèvies i després les he adaptat a nivell musical. Així és com ho estic fent últimament, que és una forma diferent, i estic en una època de buscar fer coses que no he fet abans.

Deies que per a tu és molt important que s'entenguin les lletres, però cantes en anglès en un país on no tothom l'entén de manera tan fluida.

Sempre he escrit cançons en anglès, excepte una cançó que vaig fer per a una pel·lícula. Crec que, a nivell musical -i fins i tot cinematogràfic-, em sé comunicar millor en anglès. Tots els meus referents són de parla anglesa. Trobo que és una llengua més atractiva i rica, més poètica; a mi em dona més joc. Però bé, segur que si comencés a escriure en català trobaria noves formes de dir les coses. I si algú no entén ben bé la lletra, tampoc passa res: l'important és que transmeti alguna cosa.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=s4VxkW4cEoo>

Tot el disc parla d'aquest procés de ruptura, i en diverses cançons i hi apareix una imatgeria de sang i de guerra. És una manera molt dura i crua de representar el desamor. Bé, és que l'amor pot ser una batalla campal [RIU]. A "Learning", per exemple, hi ha un component violent, i a "Cold War" es parla d'aquesta mena de guerra entre dues persones que estan en la distància, que en cap moment es veuen però hi ha una batalla lliurant-se entre elles. Quan vaig escriure aquests temes havia viscut una mica aquesta violència -òbviament, sense sang per enmig, en aquest cas sí que són metàfores, per sort! [RIU]-. Aquestes metàfores em van semblar una forma xula de parlar-ne, tot i que, com et deia, tot és molt inconscient.

També recuperes la imatgeria del torer a "Cake" (quan cantes 'girl running with the bulls'), que ja havies utilitzat a "My Matador".

Ostres, no hi havia pensat! [RIU]. No sé perquè ha sortit tant el món del toro. A "My Matador" va ser perquè m'agradava la frase en si, però més en el sentit d'algú per a qui mors, en el bon sentit. En el cas de "Cake" va ser perquè m'agradava la imatge d'una noia corrent amb els toros, i què deia d'aquesta persona, i el que evocava en sentir-ho. Però no me n'havia adonat d'aquesta relació... potser tinc alguna cosa inconscient amb els toros! [RIU]

A nivell sonor, el disc és molt ambiental i embolcallador. I hi aconseguixes la fita de sonar senzill i proper, quasi acústic, tot i tenir molts elements i sonoritats més electròniques. Com ho has treballat?

Això és cosa del productor, l'Ànder Agudo, que és un geni. Jo vaig assajar molt els temes amb la banda i els vam portar a l'estudi que ja els teníem claríssims. Ho vam gravar tot d'una tirada, en dos dies, i tots junts, excepte les veus i algunes cosetes. Els instruments estan gravats alhora i això crec que fa aquesta sensació d'una cosa viva i menys neta i produïda. I no hi ha res electrònic en realitat, tot són sintetitzadors o instruments orgànics gravats. Això va ser proposta de l'Ànder, també òbviament va haver-hi un component econòmic que s'havia de tenir en compte [RIU], però jo me'n fiava del productor i la vida que li volia donar al treball.

A més, el disc ha quedat bastant rodó: acaba i comença amb un tema plujós i melancòlic.

M'han dit alguna vegada que la meua música és per dies grisos i de pluja... Una mica de merda. Espero que perquè t'anima el dia [RIU]. Jo m'ho prenc com una cosa bona! Quant a l'ordre, quan vaig gravar el disc encara no el tenia clar. Durant molt temps, un any i escaig, vaig tenir una *tracklist* al cap del qual estava convençudíssim. I un dia, de sobte, ho vaig canviar tot i va quedar molt millor... Té sentit acabar també amb "Velvet Floor", també pel que diu. Aquest ordre va fer que tot cobrés un altre significat, amb el qual hi hem jugat molt en l'àlbum visual.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=aLdRwE3TJD4>

L'àlbum visual, doncs, segueix el mateix ordre que el disc?

Sí, és l'àlbum de pe a pa, però amb un acompanyament visual i una espècie de narrativa poètica. Com si fos un videoclip de tot l'àlbum però amb un ritme tranquil. Hi ha algunes imatges que reforcen també la pròpia història de les lletres i la narrativa del disc. I també respon una mica a què és 'Pink Honey Rain', a nivell de sensació.

I com sorgeix la idea de fer un àlbum visual?

Jo tenia la idea de fer videoclips, i havia començat a contactar amb gent per fer-ne dos o tres. Però, per motius de la vida, un dels videoclips va caure i un altre no acabava de sortir... No acabava de *rular* la cosa. I un dia, vam recuperar una idea que havíem tingut fa molt temps de fer un *visualizer*. Però la idea inicial era fer un pla de mitja hora d'un trípod que no es mogués i on es

pogués escoltar tot l'àlbum. Al final, ens vam liar, i vam anar sumant capes i capes, i vam acabar fent set videoclips en un en molt poc temps. Per sort, teníem un equip increïble i ho vam poder fer. Estem molt contents de com ha quedat i la rebuda que ha tingut.



The Bird Yellow Foto: Pol Rebaque

Perquè tu, a més de músic, ets director i dramaturg. Com casen totes aquestes facetes?

Molt bé! Tot és una mica el mateix, al final. A vegades és difícil, i penso que si invertís tota l'energia en una sola cosa, segurament seria la bomba, però... sempre acabo trobant a faltar una de les facetes. A mi m'agrada tot i en casos com aquest, en què puc barrejar els dos mons i fer un àlbum visual d'un disc, per a mi és increïble.

Creus que alguna d'aquestes altres facetes t'influeix especialment en la teva manera d'entendre o crear la teva música?

Hi ha algunes cançons que són molt visuals, hi podria haver una *pel·li* allà. Però la veritat és que penso que tot està molt connectat, i tot s'influència molt tota l'estona. A l'àlbum visual hi ha moltíssimes referències, per exemple, i les coses que en podrien sortir són infinites: des d'un quadre a una pel·lícula o un poema. Hi ha mil possibilitats d'adaptar-ho. Al final, tot és transmetre un *feeling*.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=QLE-i20ZgxY>

I com tens pensat plasmar tot aquest univers en directe?

Volem acompanyar el disc amb una part estètica, a través del vestuari o el mateix escenari. L'àlbum visual ens ha ajudat molt a trobar aquest univers perquè hi ha moltes possibilitats i el fet de plasmar-ho et dona moltes idees. A nivell musical, m'interessaria conservar el so més intimista però alhora tinc alguns temes que són més moderns, com "My Matador", i potser convé trobar un equilibri en directe que ho englobi tot. És un àlbum curtet, en realitat, aleshores faré cançons antigues i alguna de nova també, que no està ni a l'àlbum, perquè sempre vaig fent temes.

Estàs fent ja un nou àlbum?

Sí... És que aquest disc el vaig gravar fa més de 2 anys i ara estic ja amb el següent: tinc molts temes. La veritat és que estic intentant no escriure cançons perquè em vull posar al dia, perquè si no acabo cantant cançons de coses que em van passar fa 3 anys [RIU].

Però també és interessant, perquè ho cantes des d'un altre lloc, no?

Sí, totalment. I res és fix. El que és guai és que cadascú ho escoltarà i li donarà el seu significat, i per a mi, segons el moment en què ho escolti, serà una cosa o una altra també. Ara que hem fet aquest àlbum visual li he trobat molts significats al disc que fins al moment no havia vist. Per mi lo xulo de publicar el disc és que la cançó deixa de ser meva i passa a ser de tothom, jo ja deixo de ser el propietari d'allò, i allò de sobte vol significar moltes coses diferents per a cadascú.